

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 32C/28/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118215276
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Dolníková Žabková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2020:5118215276.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudkyňou JUDr. Marcelou Dolníkovou Žabkovou, LL.M. v právnej veci žalobcu: D.. H.. H. Ď., H., nar.06.12.1967, trvale bytom Predmestská 1707/62, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou vo veci nároku na náhradu škody vo výške 300.000,- Eur podľa zák. č. 514/2003 Z.z. (zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v platnom znení) spôsobenej Okresnou prokuratúrou v Žiline 1 Pn 1334/17/5511-16, doručenou súdu dňa 09.11.2018, sa žalobca domáhal, aby súd rozhodol, že zo strany Okresnej prokuratúry v Žiline došlo k nesprávnemu úradnému postupu, na základe čoho žiadal, aby mu súd priznal primerané finančné zadosťučinenie nemajetkovej morálnej a psychickej ujmy na ťarchu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo výške 300.000,- Eur.

2. Na pojednávaní na výzvu súdu uviedol, že žiada, aby súd rozhodol, že trestné podanie voči vyšetrovateľovi D.. H. E.kému viedol nezákonný orgán a síce Inšpekcia Ministerstva vnútra, ktorej nezákonnosť definoval v dvoch súdnych rozhodnutiach Najvyšší súd Slovenskej republiky, na základe čoho žiada o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 300.000,- Eur.

3. Na odôvodnenie svojho nároku žalobca uviedol nasledovné skutočnosti: Dňa 04.12.2017 podal na Okresnej prokuratúre v Žiline (ďalej len „OP ZA“) trestné oznámenie na vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru SR v Žiline (ďalej len „OR PZ ZA“) D.. H. E. z dôvodu, že mal a má dôvodné podozrenie, že sa tento vyšetrovateľ dopustil trestných činov zneužívania právomoci verejného činiteľa, marenia spravodlivosti, nadržovania, marenia úlohy verejným činiteľom, ohovárania a ďalších trestných činov, čo v predmetnom trestnom oznámení podrobne dokazoval. Žalobca ďalej uviedol, že dňa 01.02.2018 prevzal nezákonné a teda absolútne neplatné uznesenie nezákonnej Inšpekcie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Inšpekcia“) odbor inšpekčnej služby Stred Banská Bystrica pod značkou ČVS: SKIS-435/OISS-V-2017. Inšpekcia nie je organizačne zaradená v štruktúrach policajného zboru, ako podľa žalobcu mylne uvádza prokurátor OP ZA v upovedomení 1 Pn 1334/17/5511-4 zo dňa 19.12.2017 s dátumom 14.12.2017, ale je pod Ministerstvom vnútra SR, ktoré je výkonnou mocou. Trestné stíhanie však môžu viesť len policajti - teda príslušníci Policajného zboru, ale nie vyňatí z Policajného zboru a podriadení ministromi. Policajti fungujúci mimo Policajného zboru je úkaz zákonom nepredpokladaný. Ide len o ministerského úradníka, ale nie o orgán činný v trestnom konaní podľa trestného poriadku (§ 10 ods. 2 Trestného poriadku). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) v odvolacom konaní v konkrétnom prípade rozhodnutím 1To/1/2015 zo dňa 29.05.2015 na základe

§ 322 ods. 3 Trestného poriadku a § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil policajta spod obžaloby pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona práve pre nezákonnosť Inšpekcie. Podľa § 10 ods. 1 Trestného poriadku v platnom znení „Orgány činné v trestnom Dňa 15.01.2018 senát NS SR v súvislosti s inou vecou (expolicajt Š.) znovu rozhodol, že Inšpekcia je nezákonná. konaní sú prokurátor a policajti“. Úradník Ministerstva vnútra sa za policajta nepovažuje, čo samotné aj bez vyššie uvedených rozhodnutí NS SR robí Inšpekciu, jej konania a rozhodnutia nezákonnými. Žalobca v zákonnej lehote, hoci uznesenie nezákonnej Inšpekcie nemohol považovať za zákonné, podal dňa 05.02.2018 na OP ZA do rúk prokurátora sťažnosť na nezákonné konanie nezákonnej inšpekcie MV SR nezákonným uznesením. A keďže trestné oznámenie z 04.12.2017 neriešil zákonný orgán, v podstate ho neriešil nikto. Preto žalobca na jednej listine s označenou sťažnosťou podal aj sťažnosť na prietahy. V ten istý deň (05.12.2018) podal rovnakú sťažnosť na adresu nezákonnej Inšpekcie, aby ju postúpila zákonnému kompetentnému orgánu. Dňa 08.03.2018 v riadnej lehote prevzal zamietavé uznesenie OP ZA s dátumom 02.03.2018, odoslané 05.03.2018. Prokurátor OP ZA Mgr. Marián Ukrop v rozpore s platným právom (s trestným poriadkom a s dvoma označenými rozhodnutiami NS SR) konal, ako keby predmetná Inšpekcia zákonným orgánom bola. Podľa žalobcu prokurátor nekonal podľa § 10 ods. 2 Trestného poriadku, nezisťoval a ani nezistil skutkový stav, výstupom jeho konania sú aj dôvodné pochybnosti o tomto skutkovom stave. Prokurátor OP ZA za základ označeného uznesenia OP ZA pod značkou 1 Pn 1334/5511-16 (str. 2 ods. 5 uznesenia) zobral nezákonné uznesenie nezákonnej Inšpekcie zo dňa 2018, s ktorým sa paušalizovane stotožnil. Protiprávne (strana 2 posledný odsek uznesenia) poukázal na zjednocujúce Stanovisko NS SR (zbierka stanovísk NS a súdov č. 9/2015), podľa ktorého je Inšpekcia zákonným subjektom. Zjednocujúce stanovisko súdu však podľa žalobcu nie je prameňom práva. Arogantne ako orgán ochrany práva tvrdí o argumentoch žalobcu, že zákon nepredpokladá ako OČTK úradníka MV SR, čiže Inšpekciu, a že dve rozhodnutia NS SR Inšpekciu tiež prehlasujú za nezákonný orgán, že sú irelevantné (strana 2 posledný odsek) teda, zjednocujúce stanovisko NS SR, ktoré nie je prameňom práva, má pred prameňom práva prednosť. Podľa žalobcu je úplne nepodstatné, či zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR je výsledkom politickej činnosti, no podstatným je, že prameňom práva v SR zjednocujúce stanovisko akéhokoľvek kolégia NS SR nikdy nebolo a nie je. Naopak, prameňom práva je zákon, a aj rozhodnutia NS SR, ktoré prokurátor OP ZA ignoroval, a ktoré mal ale brať tiež za základ rozhodnutia. Pokiaľ prokurátor OP ZA berie za základ rozhodnutia zjednocujúce stanovisko kolégia NS SR, ktoré prameňom práva nie je, a pokiaľ zároveň platné zákony a právoplatné rozhodnutia NS SR označuje za irelevantné, zakladá plnú právnu zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup, ktorého výsledkom je nezákonné rozhodnutie, a takto zakladá plnú právnu zodpovednosť štátu aj za celý nesprávny úradný postup. Podľa žalobcu je dôležité, že nesprávnym úradným postupom základom pre rozhodnutie bolo konanie a rozhodnutie nezákonnej Inšpekcie, že prokurátor sa s konaním a rozhodnutím nezákonnej Inšpekcie stotožnil namiesto toho, aby trestné oznámenie z 04.12.2017 postúpil kompetentnému zákonnému orgánu na nové vybavenie a odstránil takto prietahy v konaní, a že prokurátor OP ZA za základ obhajoby nezákonnej existencie, nezákonného konania a rozhodovania nezákonnej Inšpekcie zobral zjednocujúce stanovisko kolégia NS SR, ktoré prameňom práva nie je a zákon a rozhodnutia NS SR označil za irelevantné. Keby v prípade Inšpekcie išlo o uznesenie zákonného orgánu, trpelo by viacerými pochybeniami v úradnom postupe, no v tomto prípade nebolo potrebné žiadať Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „GP SR“) v žiadosti podľa zák. č. 514/2003 Z.z., aby predbežne prerokovala žiadosť o náhradu škody aj v tejto časti, keďže riešenie trestného oznámenia zo dňa 04.10.2017 nezákonným orgánom a nezákonným úradníkom ako nesprávny úradný postup subsumuje ostatné pochybenia. Dňa 11.07.2018 podal žalobca žiadosť vo veci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na GP SR. Dňa 17.10.2018 prevzal prípis GP SR pod sp. zn. VI/4 Gc 116/18/1000-23 s dátumom 03.10.2018 (poštová pečiatka je nečitateľná). Označeným prípisom VI/4 Gc 116/18/1000-23 GP SR odmietla jeho žiadosť v plnom rozsahu a za dôvod tohto odmietnutia GP SR zobrala stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR z 29.09.2015 sp. zn. Tpj. 62/2015, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky č. 9/2015. Podľa žalobcu však takéto stanovisko nie je prameňom práva v Slovenskej republike. Nejde ani o medzinárodnú zmluvu s priamou účinnosťou v SR, ani o zákon, ani o rozhodnutie súdu a ani podzákonné právne akty na základe zákona, ktoré by zo zákona vychádzali, a ktoré sa ako jedinú za prameň práva môžu považovať. Prokurátor GP SR ako zástupca Slovenskej republiky v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a s platným právom Slovenskej republiky poukazovanie žalobcu na riadne rozhodnutia NS SR, ktoré jednoznačne Inšpekciu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyhlasujú za nezákonný orgán kreovaný nezákonným spôsobom, ktorého úlohu zákon (Trestný poriadok) ako orgánu činného v trestnom konaní nepozná, a preto jeho konanie v akejkoľvek trestnej veci je en bloc nezákonné a výsledky tohto nezákonného konania sú automaticky

absolútne neplatnými právnymi aktmi. Na základe uvedeného žiadal žalobca žalobu zamietnuť. Prvý nesprávny úradný postup OP ZA spočíva podľa žalobcu v tom, že trestné oznámenie žalobcu zo dňa 04.12.2017 na vyšetrovateľa OR PZ ZA D.. H. E. OP ZA postúpila na vybavenie nezákonnej inšpekcie. Prvým nezákonným rozhodnutím ako výsledku nesprávneho úradného postupu OP ZA je uznesenie nezákonnej Inšpekcie pod značkou ČVS.SKIS-435/OISS-V-2017 (s dátumom 22.01.2018) z dôvodu nezákonnosti tejto Inšpekcie. Druhý nesprávny úradný postup OP ZA spočíva podľa žalobcu v tom, že hoci žalobca v sťažnosti zo dňa 05.08.2018 voči nezákonnému uzneseniu nezákonnej Inšpekcie podával sťažnosti na prieťahy v konaní, čo znamenalo a znamená, že do dňa podania žaloby nebolo jeho trestné oznámenie zo 04.12.2017 dané na vybavenie zákonnému kompetentnému orgánu, OP ZA toto trestné oznámenie v reakcii na sťažnosť zo 05.02.2018 zákonnému orgánu nepostúpila, ani ho celé nevybavila ona (bez odkazov na nezákonné uznesenie nezákonnej Inšpekcie). Druhým nezákonným rozhodnutím na základe nesprávneho úradného postupu OP ZA je uznesenie OP ZA pod značkou 1 Pn 1334/5511-16 (s dátumom 02.03.2018) z dôvodu, že jednak schvaľuje nezákonné uznesenie nezákonnej Inšpekcie, jednak sa s týmto uznesením plne stotožňuje. Označenými zlými úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami došlo podľa žalobcu k porušeniu jeho práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR a práv na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň sa žalobca cíti byť uvedenými úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami dôvodne diskriminovaný, čiže bol porušený aj zákaz diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru. Zlým úradným postupom, keď OP ZA ako reakciu na sťažnosť žalobcu nepostúpila trestné oznámenie z 04.12.2017 na nové vybavenie zákonnému orgánu, a nezákonným rozhodnutím OP ZA, došlo aj k porušeniu jeho práva na účinný opravný prostriedok, garantované podľa čl. 13 Dohovoru. Žalobca ďalej poukázal na to, že podľa jeho názoru jeho poškodenie nezákonným konaním GP SR nie je o nič menšie ako poškodenie JUDr. Štefana Harabína tiež nezákonným konaním GP SR. Zároveň poukázal na 13.04.2018, kedy médiá priniesli informáciu, že sudca NS SR JUDr. Štefan Harabín vysúdil od GP SR odškodné. Žalobca si svoju morálnu a citovú ujmu nezákonnými uzneseniami ako výsledku nesprávneho úradného postupu OP ZA a nezákonného uznesenia pokusom o legalizáciu nezákonného uznesenia nezákonnej Inšpekcie cení sumou 300.000,- Eur.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe, doručenom súdu dňa 29.01.2019, uviedol, že nárok žalobcu, uplatnený žalobcom žalobou zo dňa 06.11.2018, v celom rozsahu neuznáva a žalobu žiada zamietnuť, nakoľko žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o existencii nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu zo strany žalovaného. Ďalej uviedol, že vyšetrovateľ MV SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úrady inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred, Banská Bystrica, uznesením sp. zn. ČVS:SKIS-435/OISS-V-2017 zo dňa 22.01.2018 odmietol vec oznámenia žalobcu, podaného na OP ZA dňa 04.12.2017. Prokurátor OP ZA uznesením sp. zn. 1PN 1334/17/5511 zo dňa 02.03.2018 ako nedôvodnú zamietol sťažnosť žalobcu, podanú proti uzneseniu o odmietnutí veci. Predpokladom práva na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. je vo všeobecnosti existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Takéto nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, od ktorého by odvodzoval žalobca svoj nárok, žalobca v návrhu vôbec nešpecifikoval. Tvrdenia žalobcu o existencii nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu sú podľa žalovaného len tvrdeniami žalobcu bez toho, aby ich existencia bola preukázaná tak, ako to predpokladá ust. § 5, § 6 a § 9 zák. č. 514/2003 Z.z.. Nie sú preto splnené základné hmotnoprávne podmienky pre konanie podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalovaný zároveň namietol dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy. Žalobca nárok na náhradu škody vo výške 300.000,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy nijako nepreukázal a neuviedol v tomto smere žiadne dôkazy.

5. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného, doručenom súdu dňa 28.02.2019, poukázal na skutočnosti uvedené v žalobe a dodal, že Inšpekcia predstavuje samostatnú organizačnú zložku výlučne podriadenú ministrovi vnútra SR a existuje mimo štruktúr PZ SR. Keďže zákon - trestný poriadok - ju ako orgán činný v trestnom konaní nepredpokladá, nemá zákonnú kompetenciu na základe trestného oznámenia vyšetrovať, začať trestné stíhanie, podávať obžalobu a nemá ani ďalšie kompetencie výlučne zverené orgánu činnému v trestnom konaní. Okrem toho, že inšpekciu nepredpokladá zákon, dve rozhodnutia NS SR na dobu od podania trestného oznámenia z 04.12.2017 do vydania predmetného uznesenia OP ZA 1 Pn 1334/5511-16 z 03.03.2018 nepochybne nezákonnosť Inšpekcie vyslovujú. Okrem rozhodnutia „1To/1/2015“ z 29.05.2015 ide o rozhodnutie sp. zn. 2TdoV/12/2017 z 15.01.2018 (kauza „ex-policajt Šári“). Žalobca ďalej uviedol, že GP SR mu svojím konaním spôsobila a naďalej spôsobuje vysokú morálnu a psychickú/citovú ujmu, keďže ho

zbavuje právnej istoty a istoty v právny štát. Celkovo morálnu a psychickú ujmu zo strany GP SR žalobca cíti ako ťažko vyčísliteľnú morálnu a psychickú škodu, ktorej hranica konverguje k nekonečnu, keďže jej nezákonné rozhodnutie - uznesenie, ktoré schválilo absolútne neplatné/nezákonné uznesenie nezákonného orgánu v trestnom konaní - Inšpekcie a nesprávny úradný postup, ktorým k tomuto došlo, je jednoznačne šikanovaním ako spoločenským násilím, voči ktorému v súčasnosti neexistuje mimosúdna účinná obrana.

6. Predmetom tohto konania bolo posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu na náhradu škody, uplatneného v tomto konaní. Súd na základe skutočností, uvedených žalobcom konštatuje, že žalobca sa domáha nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím. Tento svoj nárok na náhradu škody vo výške 300.000,- Eur žalobca zdôvodnil tým, že v jeho prípade OP ZA dvakrát postupovala v rozpore so zákonom, na základe čoho boli vydané dve nezákonné rozhodnutia v jeho neprospech, čím došlo k porušeniu jeho práv podľa Článku 46 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ako prvý prípad žalobca uvádza, že OP ZA konala nesprávnym úradným postupom, keď jeho trestné oznámenie zo dňa 04.12.2017 na vyšetrovateľa D.. H. E. postúpila na vybavenie podľa jeho názoru nezákonnej Inšpekcii. Zároveň, v dôsledku tohto nesprávneho úradného postupu bolo prijaté nezákonné rozhodnutie, ktorým je uznesenie nezákonnej Inšpekcie sp. zn. ČVS:SKIS-435/OISS-V-2017 zo dňa 22.01.2018. Druhý nesprávny úradný postup PO ZA podľa žalobcu spočíva v tom, že hoci v sťažnosti zo dňa 05.02.2018 voči nezákonnému uzneseniu nezákonnej Inšpekcie podával sťažnosti na prieťahy v konaní, do dňa podania žaloby nebolo jeho trestné oznámenie z 04.12.2017 riadne vybavené. Druhým nezákonným rozhodnutím na základe nesprávneho úradného postupu OP ZA je uznesenie OP ZA sp. zn. 1 Pn 1334/17/551-16 zo dňa 02.03.2018.

7. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a povereného zástupcu žalovaného, oboznámením listinných dôkazov, ktoré tvoria súčasť spisového materiálu a dospel k záveru, že nárok žalobcu, uplatnený žalobou v tomto konaní, nie je dôvodný, a preto žalobu v plnom rozsahu zamietol.

8. Súd na daný prípad aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, a to najmä § 1, § 3, §4, § 5 a § 9 tohto zákona.

9. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu v tom, že mal byť porušený úradný postup pri vybavovaní trestného oznámenia, ktoré žalobca podal dňa 04.12.2017 na OP ZA a na základe toho malo byť vydané nezákonné rozhodnutie.

10. Žalobca v rámci odôvodnenia svojho nároku uviedol, že GP SR prípisom VI/4 Gc 116/18/1000-23 odmietla jeho žiadosť v plnom rozsahu a za dôvod odmietnutia GP SR zobrala závery prezentované v stanovisku trestnoprávneho kolégia NS SR z 29. septembra 2015 sp. zn. Tpj 62/2015, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky č. 9/2015. Takéto stanovisko však podľa žalobcu nie je prameňom práva v Slovenskej republike.

11. Súd je toho názoru, že Inšpekcia Ministerstva vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby úradu inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby, je zákonným subjektom vo vyšetrovaní podľa zákona č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok). Tento záver je vyjadrený aj v stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z.septembra 2015, sp. zn. Tpj 62/2015, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 9/2015.

12. K argumentácii žalobcu, uvedenej v bode 10. tohto odôvodnenia, že takéto stanovisko nie je prameňom práva v Slovenskej republike, súd uvádza, že stanovisko trestnoprávneho kolégia síce nie je záväzným prameňom práva, avšak vzhľadom na inštitúciu, ktorá takéto stanovisko vydala, je možné, a aj žiadúce, aby súd na takéto stanoviská prihliadal.

13. Predmetné stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 62/2015, bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky - v zákonom stanovenom osobitnom médiu so špeciálnym zameraním a účelom, pod č. 9/2015. Uvedeným postupom plnil Najvyšší súd zákonom stanovenú povinnosť dbať o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 16 zákona č. 335/1991 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/335/>> o súdoch a sudcoch). Táto

povinnosť mu v súčasnosti vyplýva z ustanovenia § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/757/>> o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. O publikovaní predmetného rozhodnutia bolo rozhodnuté v rámci zákonom upraveného mechanizmu zabezpečujúceho koherentnosť judikatúry (IV. ÚS 60/2010 <<http://merit.slv.cz/IV.US60/2010>>). Osobitný proces, výsledkom ktorého bolo publikovanie stanoviska trestnoprávneho kolégia v zbierke sp. zn. Tpj 62/2015 priznáva tomuto stanovisku osobitný význam. Výklad najvyššieho súdu, ktorý v ňom podal, nie je síce právne (de iure) záväzný, fakticky (de facto) má ale vysokú vecnú autoritu. I keď judikatúra Najvyššieho súdu nie je formálne záväzná, ipso iure normatívnu silu má, a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižších stupňov), ako aj v horizontálnej línii (medzi jednotlivými senátmi a kolégiami najvyššieho súdu navzájom). Nemožno prehliadať podstatný rozdiel medzi rozhodnutím nepublikovaným v zbierke (ďalej len „nepublikované rozhodnutie“) a rozhodnutím, ktoré bolo na podklade zákonom určenej procedúry navrhovania a schvaľovania osobitným orgánom najvyššieho súdu uverejnené v zbierke (ďalej len „publikované rozhodnutie“). Pokiaľ nepublikované rozhodnutie najvyššieho súdu vyjadruje názor členov senátu (resp. väčšiny členov senátu) najvyššieho súdu v individuálne ním prejednávanej veci, názor vyjadrený v publikovanom rozhodnutí je zároveň zovšeobecňujúcim názorom (relevantnej väčšiny) členov kolégia najvyššieho súdu, ktoré vždy tvorí viacero senátov. Názor vyjadrený v nepublikovanom rozhodnutí sa v tomto zmysle prípadne (ak vec prejednávajúci senát dospeje k záveru, že sú pre to splnené podmienky) môže odkloniť či odchyliť od názoru vyjadreného v publikovanom rozhodnutí, tým ale ešte bez ďalšieho nedochádza k „prekonaniu“ názoru, na ktorom spočíva publikované rozhodnutie.

14. Súd v posudzovanom prípade v plnom rozsahu poukazuje na argumentáciu Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2015, sp. zn. Tpj 62/2015, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku vo vzťahu k otázke, či Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, je zákonným subjektom vo vyšetrowaní alebo skrátenom vyšetrowaní podľa Trestného poriadku podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

15. V predmetnom Stanovisku je uvedené, že NS SR zotrval na nasledovnom právnom názore: „Okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru pôsobí v administratívnej forme úradu inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra (rovnako je útvaram ministerstva vnútra aj prezídium Policajného zboru, vrátane prezidiálnych policajných útvarov) je výrazom podriadenosti Policajného zboru ministrovi vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore - ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) v znení neskorších predpisov, možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo útvary policajného zboru nebude riadiť prezident Policajného zboru, ale bude riadená „inak“ [§ 6 ods. 2 naposledy označeného zákona o pôsobnosti ministerstva vnútra ako ústredného orgánu štátnej správy pre Policajný zbor (§ 11 písm. c/ zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov)]. Táto okolnosť nič nemení na tom, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru (§ 4 ods. 1 zákona o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby stále ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní Stanoviská a rozhodnutia vo veciach trestných Zbierka stanovísk NS a súdov SR 9/2015. Vyšetrowateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a/, c/ Trestného poriadku.“

16. S poukazom na vyššie uvedené dôvody súd konštatuje, že nezistil nesprávny úradný postup žalovaného, čo znamená, že nie je splnená prvá a základná podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody v uplatnenej výške. Keďže súd nezistil nesprávny úradný postup, nemohlo byť na tomto základe ani vydané nezákonné rozhodnutie.

17. Nad rámec uvedeného, keďže podľa názoru súdu nebola splnená prvá a základná podmienka, aby súd mohol vôbec uvažovať o priznaní nároku, sa súd v rámci vyhodnotenia veci zaoberal aj oprávnenosťou výšky uplatneného nároku na náhradu škody. Súd konštatuje, že žalobou uplatnenú výšku na náhradu škody považuje za nepreukázanú, t.z., že žalobca v tejto časti neuniesol dôkazné bremeno. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal to, v čom má spočívať jeho ujma, aký bol rozsah zásahu do jeho práv a oprávnených záujmov, atď.. Je potrebné uviesť, že nie každý nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie zasiahne do práv a oprávnených záujmov dotknutej osoby v takej

miere, aby vznikol nárok na náhradu škody. Je preto potrebné riadne uplatňovaný nárok preukázať. Nie je možné len z nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia bez ďalšieho vyvodiť existenciu škody.

18. Vo vzťahu k uplatnenej výške nároku na náhradu škody, avšak za súčasného konštatovania, že nebola splnená podmienka prvá a základná podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody, súd ďalej konštatuje, že žalobca nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi konaním a následkom, a to napriek tomu, že príčinná súvislosť je skutkovou a nie právnou, skutočnosťou, tzn. je práve na žalobcovi, aby existenciu príčinnej súvislosti preukázal. To znamená, že v tomto smere je dôkazné bremeno tiež na žalobcovi.

19. Súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalobu zamietol.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, a to podľa pomeru úspechu strán sporu v konaní. Žalobca bol v konaní v plnom rozsahu neúspešný. Keďže žalovaný bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, súd mu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.